

Bahtiyar Ve Gül

– ufuk-kozleme · 05 Şubat 2011

Sonbaharın gelmesiyle ölü yapraklar yol üzerinde düzensiz savruluyordu. Ayaklarım beni gitmeye alışkın oldukları yaşlı çınarın yanına götürüyordu. Ilık esen rüzgâr dışarıda son demini yaşayan yaprakları hareketine katıyordu. Yürüyordum, yağmurun ıslattığı toprak, kokusuyla beni büyülüyordu. Ne zaman canım sıkılsa, kendimi yalnız hissetsem, bu yalnız çınarın yanında olurum.

Son günlerde yalnız değildi. Çınar, bir başka misafiri ağırlıyordu.

Orta boylu, buğday tenli başka bir tabirle kılıksız bir adam oturuyordu çınarın dibinde. Aksakalında oldukça seyrek siyah teller vardı. Hareketten yoksun, cansız gözleri boş boş uzaklara bakıyordu.

Bakışlarında ki karanlıkla uzaklara bakan, bir balıkçıyı andırıyordu. Üzerinde uyumsuz kıyafetler vardı.

Yanına yaklaştığımda fotoğraf olduğuna inandığım kâğıt parçasını yırtık ceketinin iç cebine koydu.

Yanına oturdum, o hareketsiz boş gözlerle uzaklara bakıyordu. Bir süre onu izledim. Hırıltılı nefes alışını duyabiliyordum. Saçı sakalı bir birine karışmış bu adam bende anlamsız bir merak uyandırıyor. Kırk-kırk beş yaşlarında olmalıydı.

"Hayatının büyük bir bölümü acılarla, yalnızlıkla geçmiş olmalı ki yaşadığı bu ızdıraplar yüzüne derin çizgiler halinde yayılmış" diye düşündüm.

İkimizde susuyorduk. Ben bu düşüncelerle haşır neşir olurken belki de oda benim kim olduğumu merak ediyordu. Onunla konuşmak için uygun bir an yakalamaya çalışıyordum. Bir vakit öylece oturduk, savrulan yaprakların hışırtısı da olmasa bu anın bir resim karesinden ibaret olduğunu düşünürdüm. Usulca yanına oturdum

Askılı siyah çantamdan sigaramı çıkardım, uzattım. Önce anlamsız anlamsız baktı. Uzatmış olduğum paketten bir sigara aldı, yaktı. Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Havaya savurduğu sigara dumanı başının üzerinde beyaz bir bulut oluşturdu. Sessizce doğruldu, hiç bir şey demeden, kaçır gibi uzaklaştı yanımdan. Oturduğu yerde taşralı olduğunu düşündüğüm bir genç kızın siyah beyaz fotoğrafını gördüm. Belki kavuşamadığı sevdiği... Belki de seni seviyorum dahi diyemeden kaybettiği... Belki karşılıksız sevda denen durumun resme girmiş hali...

Her türlü yoruma açık siyah beyaz bir fotoğraf ama belli ki her baktığında kalbine saplanan bir bıçak. Ben bunları düşünürken o, adımlarıyla aramıza mesafeler koyuyordu. Adını bilmediğim bu gizemli adamın arkasından:

"Hey siz! Bir fotoğraf düşürdünüz" diye seslendim.

Yavaşça arkasını döndü. Sonra koşar adımlarla yanıma geldi. Bir elimdeki fotoğrafa, bir bana ve daha sonrada çınara baktı. Henüz elimdeki fotoğrafı ona uzatmamışken o, kaparcasına taşralı kızın fotoğrafını elimden aldı. Nemli gözleriyle manalı manalı bana baktı:

"Sağ olasın beyim" dedi.

Bu sessiz adamın dudaklarından çıkan iki kelime, tüm ezilmişliğinin sese dönüştüğü bu iki kelime, içimde tarifsiz bir acıma duygusu uyandırdı. Farkında olmadan söylenen bir cevap misali:

"Bir şey değil" dedim.

Dilsiz olduğunu düşündüğüm bu insanlık ayıbı adamın konuştuğunu görmem,bir nebze olsun beni ferahlattı.Demek ki dilsiz değil konuşabiliyor artık tüm meraklarımdan kurtulabilirim,devamı gelmeli konuşmalıyım.Adını sordum:

-Adım Bahtiyar ama ne yazık ki hayatta hiç Bahtiyar olamadım dedi ,öksürdü.Elinde sımsıkı tuttuğu fotoğrafa yaşlı gözlerle baktı.Yıllardır kendi benliğiyle konuşan bu adam,yüzünden okuduğum tüm acıları,pişmanlıkları,iç çekişleri bana anlatmak istiyordu.Bende dinlemek için sabırsızlanıyordum.Bu pejmürde adamın yalnızlığına şahit olan çınar yine onu dinliyordu..Oturduk.Bir kaç el hareketiyle sigara içmek istediğini söyledi.Ona uzattığım sigara paketinden bir sigarada ben yaktım.

Bir söze başlamak sözün devamını getirmekten zordu.Bahtiyarda nasıl başlasam dercesine ,konuşmakla konuşmamak arasında gidip geliyordu.Söze ben başladım:

-Bu Fotoğraftaki kız dedim,sözümü tamamlamama fırsat vermeden:

-Gül dedi ve Gülün fotoğrafına iki damla göz yaşı döküldü.Göz yaşlarıyla ıslanan taşralı Gül'ü kirli ceketinin astarıyla sildi.Bir müddet fotoğrafa baktı.Sonra ağlamaklı bir ses tonuyla:

-Adı Gül'dü.Ne ben Bahtiyar olabildim ne de o güle bildi dedi.Elini yanına koyduğum sigara paketine uzattı,bir sigara daha alıp yaktı.İçinde kopan fırtınalar bütün benliğini sarmıştı ve onu sarsan bu fırtına beni de akışına katmıştı.Sigarasından derin bir nefes aldı.

-Beyim hiç sevdiğin birini öldürdün mü? dedi ve cevabını beklemeden:

-Ben öldürdüm kendi kız kardeşimi,bu kanlı ellerimle,acımadan....

Başını nasırlı ellerinin,onun tabiriyle kanlı ellerinin,arasına aldı.

-Ben Vanlı'yam beyim,bizde kanun töredir sorgulayamazsın büyükler söyler sen yaparsın. İzmariti hışımla fırlattı, bağırdı:

-Onlar söyler sen yaparsın, bende yaptım, öldürdüm bu ellerimle öldürdüm Gül'ü.

Bir katilin yanında oturmuş onu dinliyordum. Bu gizemli adam nasıl olurda bir cana kıyabilir.

Duyduklarımın şaşkınlığıyla ellerim titriyordu. O ise yıllarca süren suskunluğunu bozmuştu ve içinde ki gizemi tüm çıplaklığıyla bana anlatıyordu:

-Henüz on beş yaşıma doldurmamış, büyümeye çalışıyordum. Ailemin sekiz çocuğundan en küçüğü ve erkek olanı da bendim. Benim bir büyüğüm Gül'dü, taze bir Gül.

Babam dediğim dedik bir adamdı. Varlıklı, yaşlıca bir adama kız kardeşimi verdi. Babamın bu kararı ablamın hiç hoşuna gitmemişti. Öyle ki ablamın geceleri ağladığını duyardım. Bizim oralarda söz hakkın büyüklerindir beyim. Onlar ne derse biz sorgusuz kabul eder, uygularız. İşte böyle beyim taze bir Gül ve ihtiyar bir eş, Törelere ve kurbanlar...

O zamanlar sorgulayamadığım törelere şimdi isyan ediyorum. Nasıl isyan etmeyeyim, hiç çocuktan anne olur mu?

Bahtiyar konuşuyor ben ise düşünüyordum. Şimdiye kadar filimler de izlediğim, bana göre sadece filmlere konu olan gerçekte hiç bulunmayan törelere şimdi gözümde canlanıyordu. Bahtiyar:

-O ihtiyar, o varlıklı ihtiyar, bir yaz akşamı şanına layık olduğu söylenen bir düğünle aldı Gül'ümüzü bizden. İşte beyim ablamın kötü yazgısının başlangıcı böyle oldu. Yaşlı bir ihtiyar ve körpecik bir Gül.

Tıpkı siyahla beyaz, iyiyle kötü, güzelle çirkin misali gibi zıt bir durum Genç bir kız ve yaşlı bir adam. Kız kardeşim ara sıra bize gelirdi. Canlı canlı bakan gözleri, her geldiğinde bana daha bir sönük gelirdi. Daha

çocuk denecek yaştıydım fakat ablamın mutsuz olduğunu anlamak için kör olmamak yeterliydi. Haftada bir gün bize gelir, annemle iki odalı evimizin küçük mutfağında uzun uzun konuşurlar ve sonra giderdi. Her gelişinde geri dönmek istemeyen gözlerle bahçe kapısından anneme bakardı. Annem bir türlü saklamayı beceremediği göz yaşlarını, başörtüsünün kenarıyla silerdi. Ablamın arkasından uzun süre ağlardı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu beyim. Taze bir Gül her geçen gün soluyor bizler ise sadece üzülüyorduk.

Hiç unutmam beyim. Yine böyle bir sonbahardı. Güneş çoktan evine çekilmiş, karanlık tüm köyü kaplamış, gök yüzü hıçkırıklara boğulmuş ağlıyordu kapı çalındı. Kapıyı açtığımda sırlıklam olmuş, yüzü ve elleri yer yer çamurla kirlenmiş, kaşı ve burnu kanayan bir Gül, yarı baygın halde karşımda duruyordu. Kolundan tuttum, kucağıma aldığımda, göz yaşlarım içimi yakıyordu. Annem feryat ederek sarıldı ablama. Babam tepkisiz bizi izliyordu. Ne olduğunu anlamamıştık ki kapı tekrar; fakat kırılırcasına çalındı. Açtığımda Gül'ün kocası olan o ihtiyar karşımdaydı. Eli ile yana itti beni ve hızla içeri girdi. Ben dona kalmış açık kapının önünde öylece, bekliyordum. İçerde olanları görmüyor sadece duyuyordum. Sakallarında hala yağmur damlaları asılı duran ihtiyar, ablamı kolundan tuttu, sürükleyerek aldı ve gitti. Açık kapıdan bir ablama birde arkamda duygusuz gözlerle bakan babama baktım. Babam ise tepkisiz "kapıyı kapa, geç içeri" dedi.

Bahtiyar tekrar ağlamaya başladı. Kulaklarım duyduklarını inanmakta güçlük çekiyordu. Kızının arkasından sadece bakan, konuşmayan bir baba!

Bir insanı töreye bu kadar tutsak eden ne olabilir ki diye düşündüm. Bahtiyar koluyla gözyaşlarını sildi ve devam etti:

-Uzun süre ablam bize gelmedi ondan bir haber alamadık fakat bir gün aldığımız o haber, bir Gül'ün açmadan solmasına, ölüm fermanının yazılmasına neden oldu. İhtiyarın aşağılamalarına, işkencelerine dayanamayan ablam kaçmıştı. Töreler böyle bir durumda ölümü emrediyor, cellât "sen olacaksın" diyordu çocuk denilecek yaştıydım beyim. Büyüklerimin sözü kanundu ve ben ise zoraki uygulayıcısı... Babam, babasından kalma altı patları belime soktu, cebimde bir miktar para...

Sonra iki eliyle omuzlarımdan tutarak "haydi aslanım. Ablan namusumuzu kirletti, sen temizleyeceksin" dedi, alnımdan öptü ve gitti.

Bir yandan namus diğer yandan töre en acısı taze bir Gül, belimde soğukluğuyla içimi ürperten bir silah, kulağımda "namusumuz kirlendi, sen temizleyeceksin" diye yankılanan o illet cümle. Karma karışık bir ruh haliyle kimliksiz ben, verilen emiri yerine getirmek için şehre doğru yola çıktım.

Ablam sığınak olarak şehirde oturan onunda benimde ebeliğimi yapan "Hafize" adlı kadını seçmişti. Hafize kadının kocası törelerine bağlı bir ihtiyardı. Çok geçmedi, şehirde kalışımın ikinci günü beni buldu.

"Namusun bizim evde oğul, durma görevini yap bizleri utandırma" dedi. Elime sigara kağıdına yazılı bir adres verip yanımdan uzaklaştı. Verilen adresi buldum. Kendimden emin kararlı adımlarla yaklaştım bahçe kapısına. Küçük bir bahçe içine kurulmuş müstakil bir ev. Bahçenin bir kenarında ilk baharla açmış güller...

Kapıyı çaldım. Hafize kadın kocaman açtığı gözleriyle karşıladı beni. Kapıdan içeri hızla girdiğimde sedirin bir kenarında oturmuş, gelen celladını, beni karşılayan, solmasına ramak kalan Gül'ü, ablamı

gördüm. Gözünü kan bürüyen ben, kolundan çektiğim gibi ablamı sürükleye sürükleye evden çıkardım. Ne arkamdan feryat eden Hafize kadını nede avuçlarımın içinde çırpınan ablamı duymuyordum. Uzun süre sürükledim ablamı. Ayaklarım beni bir yerlere sürüklüyordu. Ne kadar öylece yürüdük bilmiyorum. Şu anda oturduğumuz bu ihtiyar çınar.Yıllar boyunca unutamayacağım o dehşet anının şahididir.İşte tam burada bir çiçek kurudu. Sanki hala izlerini görüyor gibi olduğum ablamın kanı.

Ayağa kalktı. Gövdesini bütünüyle saramadığı çınara sarıldı. Başını yasladı ve kısık sesle, anlayamadığım şeyler söyledi. Bir müddet öylece sessiz kaldı. Yıllar önce, yirmi yirmi beş yıl önce, bu çınarın önünde yaşanan bu korkunç olayı gözlerimde canlandırmaya çalıştım. Bahtiyar olamayan Bahtiyar, gülemeyen Gül, İnsan kanıyla beslenmiş bir çınar, duygusuz bir baba, Hafize kadın ve kocası, soğuk demirli altı patlar silah, töreler, törelerin açmadan soldurduğu Gül'ler. On beş yaşında bir kardeş katili...

Bu düşüncelerden Bahtiyar'ın sesiyle sıyrıldım:

-Beyim yaklaşık yirmi beş yıl önce, bir ilk bahar öğleden sonrası, doğanın canlandığı, taze güllerin açtığı bir günde ben katil oldum. Bir Gül toprağa karıştı. Yıllardır kaçtım bu şehirden, bu çınardan. Her gün öldüm. Yalvaran gözlerle bakan ablam her gece rüyamda ağlar. Yaşamak değil benimkisi beyim, gün doldurmak.

Ablamın kanıyla beslenen bu çınarı ablamın yerine koydum. Son zamanlarda sık sık gelir, af dilerim, konuşur, dertleşir, ağlarım beyim.

Bahtiyar yaşayan bir ölü, dünyada varlıkla yokluk arasında bir yerde. Yıllardır Azrail'ini bekleyen bu adamın belli ki sabrı tükenmiş.

Ben oturduğum yerden usulca kalktım. Hala ayakta kalan, yaşlı gözleriyle ağlayan Bahtiyar sustu. Bu asırlık çınara uzun uzun baktım. Çınar taşralı Gül oldu. Hüzünlü hüzünlü baktı bana. Kimliksiz karmakarışık duygularla uzaklaştım çınardan, Bahtiyardan...

Bir patlama sesi sıyrıldı beni bu karma karışık ruh halinden. Kalbimin hızlı atışını kulaklarımla duyabiliyordum.

-"Yoksa! Yoksa Bahtiyar!"

Gözlerimi kapadım düşündüğüm, görmeyi istemediğim şeyin olmaması için dua ederek arkamı döndüm. Gözlerimi yavaşça açtığımda tahmin ettiğim o üzücü manzarayla karşılaştım.

Çınar ve çınarın hemen yanı başında boylu boyuna uzanmış yatan bahtiyar...

Koşarak yanına yaklaştığımda; sıcak alnından sakallarına doğru akan koyu kırmızı kan, çınarın dibine ulaşıyordu. Taşralı Gül'ün siyah beyaz fotoğrafı yerde duruyor Bahtiyar yarı açık gözleriyle Gül'e bakıyordu. Soğuk insan cellâdı altı patlar elindeydi. Eğildim, toprağa karışan kanın fotoğrafa ulaşmaması için fotoğrafı elime aldım. Bir türlü gelmeyen Azrail'e inat, Bahtiyar kendi canının cellâdı olmuştu.

Bahtiyarın yarı açık gözlerine baktığımda;

Açmadan solan bir Gül, dünyada varlıkla yokluk arasında ki yaşamlar, henüz hikayesini dinlediğim gün ölümüne şahit olduğum Bahtiyar, yaşamla ölüm arasında ki o ince çizgi, bir kurşun çekirdeğiyle gelen ölüm ve tüm töre kurbanı insanlar bütün masumiyetiyle bana bakıyordular.

Şimdi mezarının başında dua ediyorum. Bahtiyarın vasiyetini bilmiyorum fakat kimsesiz Bahtiyar eminim çınarın dibinde uyumak isterdi. İstedığı gibi de oldu. Mütevazı bir mezarda, çınarda hemen yanı başında...